

Mindre kända skatter ur Kung Salomos kista

Ett knöligt paket Woodbine. Keramikkrärl med vattenfall och tropiska stormar. Rotschild-Kammers teorem om krökning av rumstiden, dess praktiska tillämpning och vådan av att frestas bruka det under exempelvis mycket regniga tisdagar. Ebenholtskammars som får ens hår att ändra färg när man drar dem genom lockarna. Recept på cyniskt lungmos (ta en lunga, mosa den, ät). Information om vediskt vatten, som är vått och torrt på samma gång, vilket gör det utmärkt att både andas och dricka. Silvriga speldankar som på ett till synes magnetiskt sätt dras mot ens livs kärlek när man släpper ner dem över marken. Jag hade aldrig någon sådan, men jag visste ändå. Jag visste. En kartrulle sticker alltid upp ovanför de andra, mer traditionella sjökorten och världskartorna, de som avbildar Atlantis, Eldorado och interiören av Babels torn: Den exakta platsen där alla enfärgade strumpor som försvinner i tvättmaskinen och torktumlaren hamnar. Ett telefonkort (minns du när vi hade dem?) med siffrorna 6715 nedklottrade med svart tusch, och ja ja ja, det var en portkod, men till så mycket mer än bara en port. Drömfångare och slagrutor. Rött garn att sticka reservhjärtan med. Elfenbensflöjter som spelar musik man somnar av. Miniaturer av den Heliga Gralen. En rund handflatsstor spegel med vit plastram. Efter att du gått dröjde ditt ansikte kvar i glaset en stund innan spegelns enda ögonlock blinkade och svalde dig. En rödsvart tub okänd salva. Du hade varit på apoteket och frågat efter den där specialsalvan jag hade pikat dig om, varför kunde du inte bara ta vanlig jävla,

ja vad nu som var vanlig jävla, den som hur som helst var betydligt billigare. Speldosor som spelar nationalsånger och begravningsånger. Ett par identiska nycklar. Fingerborgar i guld att spara glädjetårar i. Ett gulnat brev skrivet på etruskiska. Jag minns inte vem som skrev, det plågar mig, men jag kan inte minnas. Men jag kommer ihåg att det på något outgrundligt sätt var skrivet till oss båda. En nästan ituriven biobiljett. En daguerreotyp av en katt på ett soffarmstöd med ett virkat skyddsöverkast. I bakgrunden en vattenstrimmig fönsterruta. Om man tittar i minst sexton sekunder utan att blinka kan man möjligen hinna uppfatta rörelser, regndropparnas långsamma hasande över glaset, kattens loja svängande med svansen. En grön boll av hårt ihoprullade gummisnoddar, inklämd mellan två askar av sandelträ. Svarta snäckor med havsbrus i (något som kunde kallas ly--a, solvarm sand, oklippta tånaglar, allt jobbigt men samtidig väsentligt så vackert och så farligt skjutet till senare) och vita med direktförbindelse till helvetet (för att inget kan vara så enkelt som det verkar). Två halvdollarmynt från 1964, sex tjugocentare från 1995, och ett tiocentsmynt från 1836, ständigt varma, som om de precis kommit ur någons handflata. Tidtabeller för tåg som aldrig kommer, tryckta på styvt grått papper. Ett etui i borstat stål. Nedsänkt i den mörkblåa sammetsinteriören ett provrör innehållande de sista fyra sekunderna innan klockan tre minuter över halv fyra på eftermiddagen den 28 oktober 1891, då ingen människa föddes, dog, plågades eller lämnades, och ingen lögn uttalades någonstans på jorden. Hornbågade glasögon för att läsa mellan raderna. Jag kunde läsa mellan raderna, men vad tjänade det till när jag inte förstod vad du skrev? Oljelampor. Vattenpipor. En drinkpinne i svart halvgenomskinlig plast. En exemplar av The Kansas City Star från 6:e februari 1949. En molntuss, fuktig och darrande, i en tändsticksask från Grand Cafe

Galleron i Bukarest. En karta av Utah med hål brända av cigaretter. Likörgröna och purpurfärgade sidenband som får en att sväva om man knyter dem runt vänstra lilltån. En nyckelring utan nyckel med ett foto bakom ett repigt plastskydd. *Men ansiktet går inte att känna igen.*

Copyright © Alexander Nyström 2024